

Sygn. akt IV Ua 10/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jerzy Zalasinski (spr.)

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Jacek Witkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 r. w S.

sprawy z wniosku K. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do zasiłku chorobowego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 lutego 2019r. sygn. akt IV U 31/19

oddala apelację.

Katarzyna Antoniak Jerzy Zalasinski Jacek Witkowski

Sygn. akt IV Ua 10/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 grudnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu K. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2017 r. do 13 września 2017 r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 lutego 2019r. Sąd Rejonowy w Siedlcach zmienił decyzję organu rentowego i przyznał K. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2017r. do 13 września 2017r..

Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że K. R. pełnił służbę w okresie od 1 września 2003 r. do 28 lutego 2017 r. w Izbie (...) w W. i od 1 marca 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. w Izbie (...)w W.. Stosunek służbowy ustał 31 sierpnia 2017 r. w wyniku zwolnienia ze służby.

W okresie od 1 września 2003 r. do 30 czerwca 2010 r. K. R. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu jako pracownik Izby (...) w W.. W okresie od 1 lipca 2010 r. do 31 sierpnia 2017 r. w imiennych raportach rozliczeniowych nie były naliczone składki na ubezpieczenie chorobowe za K. R..

K. R. otrzymał zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy od 21 sierpnia 2017 r. do 6 listopada 2017 r.

W ocenie Sądu Rejonowego interpretacja przepisów art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 13 pkt 12 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 z późn. zm.) oznacza, że celnicy podlegają obligatoryjnie ubezpieczeniu chorobowemu. Sąd I instancji podzielił wykładnię przepisów dokonana przez Sąd Najwyższy i Trybunał Konstytucyjny.

Od wyroku tego apelację wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 18a i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że K. R. przysługuje zasiłek chorobowy po ustaniu stosunku służbowego.

Podnosząc powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Podniesione w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Rejonowy wydał trafne i odpowiadające prawu orzeczenie. Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, w całości akceptuje i przyjmuje za własne, a zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

W tym miejscu należy podkreślić, że w niniejszej sprawie stan faktyczny nie był sporny, sporna pozostawała jedynie wzajemna relacja przepisów art. 11 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12 oraz art. 13 pkt 12 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 z późn. zm.) w kontekście prawa funkcjonariusza Służby Celnej do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby.

Wskazać należy, że Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego. Stanowisko Sądu pierwszej instancji pokrywa się w całości z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013 r., I UK 125/13, OSNP 2014 nr 9, poz. 137, w którym stwierdzono, że szczególne unormowanie sytuacji ubezpieczeniowej funkcjonariuszy celnych umożliwia porównanie ich sytuacji prawnej do pozostałych osób podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Niewymienienie celników w art. 11 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy jest konsekwencją art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, zgodnie z którym w przypadku urlopu lub choroby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne należne na zajmowanym stanowisku służbowym. Natomiast stosownie do ust. 2 i 3 tego artykułu, przepis ust. 1 stosuje się także w razie niemożności wykonywania służby z innych przyczyn uprawniających do świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez okres określony w tych przepisach. Spostrzeżenie to, w ocenie Sądu Najwyższego daje podstawy do rozważenia, czy w świetle konstytucyjnej zasady równego traktowania ubezpieczonych funkcjonariuszowi Służby Celnej przysługuje prawo do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Nie bez znaczenia jest przy tym, że funkcjonariusze Służby Celnej w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych zostali objęci obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym w ramach powszechnego systemu emerytalnego. Prawidłowo zatem Sąd pierwszej instancji uznał, że pozbawienie byłego funkcjonariusza Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy, trwającą po ustaniu stosunku służbowego, stanowiłoby nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej, naruszającą konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli (art. 32 ust. 1 Konstytucji) w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 ust. 1 Konstytucji) i przyznał K. R. prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r., poz. 1368). Sąd Okręgowy w całości podziela rozważania prawne dokonane przez

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2013 r. w sprawie I UK 125/13, które przedstawione zostały przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Bez znaczenia jest również fakt, że z dniem 1 stycznia 2018 r. uległy uchyleniu art. 6 ust. 1 pkt 18a i art. 13 pkt 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, gdyż do niniejszej sprawy ma zastosowanie stan prawny obowiązujący przed 1 stycznia 2018 r. w związku z ubieganiem przez K. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2017 r. do 13 września 2017 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.

Jerzy Zalański Katarzyna Antoniak Jacek Witkowski